

„O cugetare?
O latură de adevăr care
scânteie.”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul IV

Numărul 197

(6676/1240)

8 - 14 aprilie 2015

Un mesaj „european” de Ziua Unirii Românești?!

Cezar
Adonis Mihalache

Să vorbești la momentul celebrării celor 97 de primăveri trecute de la unirea fiicei Basarabia cu Patria Mamă despre... „Parteneriatul Strategic dintre Republica Moldova și România” nu este cel mai fericit mod de a-ți arăta

democratică europeană”.

Nici măcar un cuvânt însă despre tot mai pregnanta lor alegere de înturnare la Patria Mamă!

Or, i-a fost UE cel dintâi părinte al fiicei Basarabia pentru a avea rostul transiterii, de Ziua Unirii, a unui astfel de „mesaj european”?! Și când va transmite B. L. Aurescu și un mesaj românesc?

mergeți la Chișinău, mergeți ca ROMÂN, nu ca ministru de Externe. Căci, de vreți să rămâneți, fie și ca avocat, în conștiința neamului românesc, faceți un pas hotărât pe care creștinii îl repetă în eliminarea aberantului când se roagă „Numai, Tu pașaport impus pentru a ne Doamne singur ești fără de vizita frații! păcat”. Restul oamenilor au

E adevărat, un prim mai mult sau mai puține pas a fost făcut prin păcate, pe puterea credinței discuțiile cu președintele lor. În România se ridică în Parlamentului Republicii slăvi de o presă obedientă

Ionuț
Țene

DNA nu e Dumnezeu!

mentari, aleși locali, guvern și președinție, nu de către procurori, la fel și economia. Doar nu e cazul să punem procurori șefi peste firme și întreprinderi.

Deci politicienii sunt expresia și oglinda poporului, iar DNA o instituție a statului român ținută pe taxele și impozitele românilor, nu o abstracțiune deasupra tuturor care vrea să fie un fel de „dumnezeu” deasupra țării. Cel care a dorit să fie Dumnezeu a fost doar îngerul căzut. Sincer vreau să trăiesc într-o democrație cu norme legale și cu respectul drepturilor omului, nu într-o societate coordonată de binomul procurori-ofițeri SRI ca pe vremea anilor 50.

Clasarea acuzațiilor de dare de mită și cumpărare de influență – oare cu ce drept – în cazurile Dinu Pescariu, Claudiu Florică și Dragoș Stan de către DNA induce în societate ideea că mitarnicii, delatorii și turnătorii sunt o specie de români protejată și încurajată de către instituțiile statului român.

Pentru DNA oamenii de afaceri corupți și care dau mită, dacă devin delatori și turnători se transformă în oameni rezonabili, respectați și cu banii furați rămași în conturile personale.

Dacă acest model de societate, bazat pe delațiuni, corupție și turnătorii vrea să construiască DNA, cu sprijinul SRI, îmi pare o întoarcere în vremea întunecată a erei staliniste sau o propunere a unei construcții sociale de tip Orwell.

Și până la urmă nu am văzut săltat de DNA niciun străin mitarnic, american sau neamț, de la Microsoft sau EADS.

De ce?

prețuirea față de faptele înaintașilor. Dar Bogdan Aurescu a vorbit pesemne oficial! Ca ministru de Externe, cu țiplă și carte de vizită, de parcă ar fi stat între granițele (nehașurate cu drapelele greșite, măcar atât!) a două țări STRĂINE. Deși, măcar într-un astfel de moment, ar fi trebuit să se derobeze de calitatea de ministru de Externe și să lase Istoriei un discurs de avocat. Un avocat al românilor într-o realizarea idelurilor comune. Ale românilor de aici și ale fraților noștri de dincolo de Prut.

Ar fi putut vorbi ca un avocat care își asumă misiunea readucerii românilor între aceleași fruntarii. Și atunci i-am fi trecut cu vederea nepotrivita-i calitate de „Externist”.

Dar nu! Într-o asemenea clipă, Bogdan Lucian Aurescu a mai suliniat încă o dată înstrăinarea față de dorința a milioane de români. A punctat, sec, în vorbele mesteșugite cu ambalaj de mesaj european, ideea a două state diferite vorbind despre un Parteneriat care ființează între țări diferite, dar, mai ales, evocând idealurile Republicii Moldova dintr-o perspectivă forțat egocentrată. Acea în care „cetățenii Republicii Moldova au făcut alegerea clară pentru revenirea și integrarea deplină în familia

Pentru Aurescu, drumul spre familia europeană a Moldovei reprezintă „cel mai ambițios și mai curajos proiect de la proclamarea independenței statului vecin”, avocatul Haga ștergând cu mâneca robei nenumărații pași făcuți de frații noștri în ultimele decenii pentru recunoașterea și impunerea dreptului la afirmarea românismului.

Nu știm cine i-a scris avocatului Aurescu discursul de ministru de Externe pentru rostirea de Ziua Unirii cu Basarabia. Sperăm că nu tot agenția de PR guvernamental Agerpres care s-a remarcat prin cea mai ilară gafă din existența ei. Acea a redesenării „conturului” Germaniei. Și dacă da, trebuie să fim fericiți că „R.” –ului nu i-au alăturat și un bâlbâit „s” moldovenesc, nu?!

„Stă în puterea noastră, de o parte și de alta a Prutului, să ducem la împlinire destinul european al Republicii Moldova”. Nu, domnule avocat! Destinul nostru este cel românesc, între granițele dintre vechile fruntarii. Despre „destinul european” al Republicii Moldova puteați vorbi în oricare dintre celelalte zile!

Și, măcar din respect față de caznele istorice ale fraților noștri ar fi trebuit să pronunțați Moldova fără acel iritant „R” punctum! Sau măcar puneți „RSS” -ul. Iar când mai

Moldova. Dar iarăși un gest înțelegeți greșit lupta în-înjumătățit, B. L. Aurescu potrivea corupției dusă de solicitând accesul... DNA e corectă, dar nu trecetățenilor UE, inclusiv a buie transformată aceasta celor români (mereu pe într-un fetiș de tip stalinist, cu locul doi?) în Republica tot mai multe dosare lucrate Moldova pe baza cărții de în grabă, subțiri din punctul identitate. Din nou, dară, ac-

de vedere al probelor, bazate centul pe cetățenii europeni. doar pe denunțuri și Or, domnule avocat!, interceptări, și la comanda nu sunteți avocatul informațiilor primite de la cetățenilor UE. Sunteți al SRI; se pare că mai nou se Poporul Român. Iar pe noi oferă cu tot cu analize și ne interesează dreptul de a referate, deși ofițerii secreți ne vedea frații fără a flutura nu au dreptul legal de a face pașaportul!

dosare judiciare ca în vreme- Și nu puteți „hașura” mea lui Dej și Ceaușescu. lipsa curajului de vă asuma Se ajunge ca cei care un rol istoric apelând la ul- nu sunt aleși de popor să tima găselniță inventată aibă cheia cătușelor ca să la Bruxelles: Politica conducă țara, politicienii și Europeană de Vecinătate. neamul suveran manipulat Chiar dacă v-ați angajat (în de informatorii din media. numele cui?) să o aplicați Totuși, politica o fac politici- „activ” pentru ca „R. cienii, iar instituțiile statului Moldova să beneficieze de trebuie să fie la ordinul evoluțiile pozitive”! Căci, de poporului și nu invers.

la podurile de flori de Un mare semn de în- odinioară la „politica de trebare mi l-a ridicat acum vecinătate”, via angaja- câteva luni anunțul DNA că mentele „Parteneriatului au clasat „dosarul Flota”. Strategic”, e totuși un drum Cine sunt procurorii care au mult prea rece și nedrept avut dreptul legal de a clasa față de așteptările noastre. un dosar de corupție, că doar Cum ar fi arătat oare instanța poate face așa Unirea de acum 97 de ani ceva. Mai nou, procurorii au dacă avea ca fapte devenit mai puternici decât premergătoare „politici de judecătorii.

vecinătate” și „parteneriate Te înhață de pe strategice”? Cum ar fi dat de stradă, te țin fără probe se- pământ cu cușma-i rotilată rioase luni de zile în arest și urmașul de răzeș?!... apoi ești eliberat de

judecători pentru lipsă de probe. Pentru aceste abuzuri ● cine plătește? Până la urmă o țară, în democrație, e condusă de popor prin parla-

Ora de religie în Școala românească: meschinărie sau manipulare?

Remus Ștefan

În spațiul public a fost relansată discuția privind necesitatea păstrării în curriculară școlară a orelor de religie sub semnul obligativității participării la acestea, ceea ce înseamnă că ora de religie ar avea același regim ca și orelor de matematică, geografie, istorie sau oricare altele.

Personal, cred că îndoctrinarea cu niște adevăruri religioase este mai dăunătoare decât, de pildă, îndoctrinarea cu niște adevăruri istorice sau literare sau de oricare altă natură. Școala este, oricare ar fi situația orelor de religie, închisă în propriul său anacronism ideologic, dat fiind că principala sa rațiune de a fi este aceea a informării, și nu a formării. Cel care furnizează informația nu simte nici un fel de obligație în a-l îndruma pe elev înspre descoperirea propriului mod de a întrebuița această informație, pentru că

asta înseamnă esența actului de creație, iar școala pare a fi în continuare teribil de speriată în a produce personalități creative.

Când spun Școală, spun, de fapt, Societate. Societatea românească nu are nici un fel de pregătire în formarea și asumarea personalităților

creative, care pot sparge tipare, care pot evada din șabloane și care îi pot învăța și pe alții să facă la fel, pentru că, orice s-ar spune, societatea românească, din motive pe care nu le discut aici, este profund conservatoare.

Presiunea Bisericii

asupra Școlii în privința obligativității orelor de religie nu are nici un fel de rațiune formativă, motivarea fiind, așa cum se întâmplă mai de fiecare dată, una cât se poate de meschină. Este vorba despre păstrarea funcțiilor didactice ale profesorilor de religie pe care Facultățile de Teologie

îi formează în fiecare an. Motivarea meschină nu are nici un fel de sens depreciativ.

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă mâine s-ar socoti că biologia este facultativă sau o chestie de opțiune la cheremul părinților? Același lucru despre chimie sau fizică.

Singurul amendament care se poate aduce orelor de religie este acela că deformează elevul în direcția convingerii că numai Dumnezeu creștin este adevărat, ba chiar că, în interiorul creștinismului, numai Dumnezeu unui rit este vrednic de a fi considerat ca adevărat.

Nu este oare acesta oare semnul favorizant al oricărei forme de totalitarism? Nu este acesta motivul pentru care avem a întrezări cu justificată și necesară îngrijorare pericolul nașterii unei forme de fundamentalism? Pentru că adevărurile cu care operează religia sunt mult mai perverse în natura lor decât adevărurile cu care operează literatura, geografia, chimia, matematica sau biologia. De ce? Pentru că adevărurile pe care le livrează religia au întotdeauna pretenția de a fi veșnice și absolute, ceea ce le face neverificabile, adică în afara Rațiunii

De aceea, sunt de părere că religia nu trebuie să

fie niciodată ceva obligatoriu, pentru că obligativitatea de a crede naște umbre ce ascund adevăruri perverse prin capacitatea lor de a fi întrebuițate în scop manipulatoriu.

Poate că niște ore de istorie a religiilor, adaptate nivelului de înțelegere diferitelor vârste școlare sau niște ore de etică creștină ori de cultură și civilizație creștină ar fi mult mai interesante și mai formative decât discursurile doctrinare privind adevărurile acceptate de Biserică, pentru că o religie poate construi o persoană atunci când aceasta este livrată ca o poveste, ceea ce și este, de fapt, la fel cum o și poate distruge, atunci când o modelează în direcția refuzului de a se deschide către alte lumi, guvernate după alte adevăruri.

Un adevăr nu exclude niciodată un alt adevăr, ci îl pune, cel mult sub semnul întrebării, dacă nu cumva îl întregește.

Dur dar necesar întru libertatea de exprimare: Uniunea Scriitorilor vs. Academia Română sau razboiul mafiilor literare

Sorin Cerin

Nu de curând am văzut cele mai insipide dar și dezamăgitoare lupte între două mari clanuri literare, respectiv cuibușoarele de nebunii din Uniunea Scriitorilor și șmecherii ahtiați după o recunoaștere sordidă al cărui kapo a fost susținut barbar și fără nici un merit de către Academia Română printr-un premiu dat aiurea, fără să aibă o operă literară la nivel de excelență. Scârba și mânia pe care o simt față de acest "fanariot" al prezentului nu are margini. La Claudiu Komartin cel care cu "K" al lui, vrea să ne irosească adevărata literatură a prezentului pe ideile și flegmele kulturnicilor de genul lui Iaru, Cernat & Co., care-i susțin aberațiile fără de talent din poeziile sale plicticoase și fără substanță, asemănătoare unei bătrâne care nu mai are nimic de spus în fața zilei ce-i va aduce un nou consult la medicul de cartier.

Ei bine acești indivizi de teapa Komartinului, aidoma unui drum asfaltat doar prin diverse pile, ca să nu posede gropi prin manuale, vor probabil, la șefia Uniunii Scriitorilor. Cum de au acces la ziarul Adevărul unde doar găști de pe la Dilema Veche se învârt? Se știe foarte bine ce anume și cine este Dilema Veche, precum se știe despre România literară. Găști întregi de indivizi lipsiți nu numai de talente dar și de scrupule se luptă de mama focului pentru a pune mâna pe ciolanul veștejit, mucegăit și stalinist care încă mai stă la afumat în cămara unor scriitori vajnici urmași ai Sadoveanului cel din temutele

escadroane ale Kominternismului care lătra de mama focului la "înalta tribună a Marii Adunări Naționale, pe vremea când alții sfârșeau prin închisori".

Ar mai fi fost acest Sadoveanu un prozator de "geniu", dacă nu îi lingea și lătra cu patos, pe cei care îi trimiteau la ani grei de ocnă pe scriitorii ce nu aveau nimic altceva de spus decât un cuvânt simplu, cu nume de libertate? Rușine să le fie celor care după Lovitura de Stat din 89 s-au declarat adepții libertății, știindu-se ca fiind cei mai mari lătrăi ai vechiului regim ceaușist de sorginte stalinistă, pe care-l pupau sub coadă, iar acum se dau mari democrați ce pot împărți "talentelor" recunoscute de ei. Pot împărți fericiți taiunul, mai ceva ca pe vremea Împușcatului, lingura și furculița recunoașterii, alături de unii așa zis scriitori, care se dovedesc a fi doar niște simple umbre sau chiar statui, ale unor foști torționari care pe vremea anumitor "lepoci", tăiau și spânzurau prin diverse comitete și comisii ale onoarei unor desfrânați ai istoriei?

Scriitorul român a ajuns să aleagă între Dracul și Măsa. Unii spun că Măsa ar fi mai de treabă fiind dusă la școlile „democrației” din cadrul închisorilor staliniste unde tortura deținuții Conștiinței după o morală bine stabilită, pe post de gardian al literelor, pe când Dracul, se dă democrat fiind mai modernist, întrucât a absolvit un Ștefan Gheorghiu deși are sângele și legea Măsii. Decideți și dumneavoastră.

Statul Român, adică cei care habar nu au unde se duc fondurile din taxele plătite

de ei, nu pot înțelege cum aproape toată Europa are scriitori de elită doar noi avem tot felul de pornografi sau lipsiți cu duhul pe la diverse reviste literare așa zise de prestigiu subvenționate de acesta, pe care nu le citește nimeni. Păi am să vă spun eu, că mafia literară a „Huniunii”, pardon a Uniunii Scriitorilor, nu publică nimic altceva decât pe cei abonați să posede acces la aceste reviste. Romania literară, Convorbiri literare și alte fose septice ale literaturii contemporane. Nu lasă să-și dea drumul decât cei abonați cu la diverse laude, sluji, legitimații de casă, datorii față de alți lingăi, etc. Deci aceste reviste sunt și cele susținute de Statul care aparține oricui dar numai românilor nu!

Personaje fără talent care stau aidoma unor cerberi la redacțiile majorității revistelor de sub egida Uniunii Scriitorilor acceptă să publice orice dar numai talente, nu! De ce? Răspunsul este simplu! Dacă ar veni mari talente acești impostori ticăloși nu ar mai avea ce căuta pe acolo! Sorin Lavric cel care se ocupă cu așa zisa filozofie sau eseu pe la România literară, nici nu a vrut să audă de Antologia Aforismului Contemporan Românesc apărută în Italia sub antetul Academiei di Romania din Roma și care a fost lansată până și la Târgul de carte de la Torino prin intermediul Asociației Aforiștilor Italiani și al Institutului Cultural Român! De ce România literară a încercat să ascundă un astfel de eveniment care scoate în evidență o altă realitate? Este simplu? Mulți dintre impostorii lipsiți de talent de acolo nu ar mai avea ce căuta la acea revistă!

Găști sau cuiburi de

învârțiți din Uniunea Scriitorilor sau Academia Română au tot interesul să ascundă adevăratele talente, să nu participe la diverse târguri de carte din străinătate pentru că la fel cum se întâmplă și în țară cu diverse dregătorii, și-ar pierde întâietățile. Nu spun că în Uniunea Scriitorilor sau Academia Română nu ar fi și mari talente. Este cât se poate de adevărat, doar că nu acestea decid.

Rușine Nicolae Manolescu și tuturor celor care-ți țin trenea murdară de incompetență ca să nu spun șarlatanie. Nu faci decât să frânezi dezvoltarea societății românești contemporane, dându-i spre digerare o literatură pe care nici un manelist care se respectă nu ar reuși să o înghită. Noile generații de români vor fi tot mai sărace spiritual, fiindcă nu sunt lăsate să acceadă la adevăratele talente scriitoricești contemporane lor.

Rușine și criticilor literari oportuniști care sărută mâna veninoasă a acestui Nicolae Manolescu pentru o ciozvărtă sau alta de bunăvoință.

Nu sunt și nici nu doresc să devin vreodată membru al Uniunii Scriitorilor unde sunt aproximativ două mii șase sute de membrii, majoritatea dintre ei interesați să primească exact ca la revoluționari anumite stipendii la pensie de la Statul român orbit și secătuit de tot felul de legi obscure și controversate precum Legea nr 8 din anul 2006.

Acum doriți să impuneți taxe de timbru literar ca să huzuriți în continuare cu domni de genul lui Varujan Vosganian, albit de un Parlament corupt. De ce să vă dau

eu banii atâta timp cât nu voi dori niciodată în actuala situație să vă devin membru al USR?

Prin Legea 8 din 2006, dacă vrei să primești bani în plus la pensie ca scriitor trebuie neapărat să devii membru al Uniunii Scriitorilor, cum era pe vremuri membru la PCR dacă doreai ceva în plus.

De ce nu-ți pui slugile domnule Nicolae Manolescu să facă ceva benefic pentru Statul Român cum ar fi câștigarea de drepturi de autor la editurile ce nu sunt subvenționate de stat, unde-și duc traiul adevărații scriitori cei fără de binecuvântare precum sunt Gabriel Chifu, un poet mediocru sau Horia Gârbea care excelează doar prin sublime aberații?

Ca scriitor probabil că voi fi atacat de locotenenții dumneavoastră sau ai celelalte mafii literare din Academia Română, dar sa știți ca nu voi abdica, deoarece acest popor are nevoie la fel ca de un Parlament curat și de o literatură pe care, contemporaneitatea o posedă, dar nu este lăsată să asceadă la ea.

În lipsa talentelor veți spune că sunteți doar niște neînțeleși de marea majoritate, dar eu vă spun că un adevărat scriitor trebuie să se facă înțeles de către toți.

Ce mai urmează? Nebunie și cătușe!

Petre Iosipescu

Bătuți cu urzici în interes și credibilitate au fost politicienii, adunați unul câte unul de către procurorii DNA și puși la penitență în arest preventiv, control judiciar sau chiar condamnați. În curând, dacă ritmul se menține, o să constatăm, nu cu stupoare, că nici asta nu mai există, că nu mai are cine conduce țara.

Că toată spuma politichiei românești, plimbătorii de limuzine și proprietarii de vile la munte, la mare și de aiurea, se mută prin penitenciare. A devenit Parlamentul o tarla de oițe de unde, zi de zi, înșfacă DNA-ul câte una, două.

Românului de rând, șomer și muritor de foame, i-au mai rămas micile pungășii. O găină luată din bățatură vecinului, un sac de porumb cules cu sârg la ceas de toamna, ouă de pe

taraba din piață, cârnați din cazanul lui tanti Floarea și țigări de pe raftul birtului din Crăcănații de Jos.

Care va să zică, democrație nu prea mai există. Fură parlamentarul milioane de euroi, fură unul că să nu-i crape copiii de foame, fură unul cu pretenție să-și schimbe limuzina de 100.000 de euro cu una mai tare și, eventual, un supliment de casă prin cele străinătățuri. De ce am ajuns aici? Simplu! Politica a fost suprapopulată cu nesătui. Cu tipi care au confundat țara cu propria lor societate pe acțiuni. Ce mai urmează? Nebunie și cătușe!

Știam de multă vreme, ca ziarist cu experiență, că n-am altă treaba decât să mă documentez și să știu, evident, mai mult decât scriu și mai mult decât știu cititorii, că timp de ceva vreme s-a pus problema utilizării mijloacelor electronice și

cibernetice în viitoarele confruntări și războaie între adversarii politici.

Aflăm de la procurorii DNA că Elena Udrea și-a aranjat un „serviciu personal” pe internet. În primul rând personal, iar în subsidiar, pentru fostul PDL.

Un serviciu „discret”, despre care știau puțini oameni, un serviciu pe care-l conduceau efectiv două persoane ale Elenei Udrea, adică Ana Maria Topoliceanu și administratorul moșiei de la Nana, Tudor Breazu.

Aceștia achitau circa 3.000 – 10.000 de euro lunar unui „șef” al „postacilor”, adică cei care scriau pe internet, intervenind pe siturile diferitor redacții din presă scrisă și electronică, cu comentarii semnate cu nume false și în funcție de numărul de postări. Bineînțeles, toată afacerea se făcea cu bani negri de care se ocupa Udrea, prin intermediul celor doi amintiți, „fără docu-

mente justificative”, adică prin evitarea impozitelor.

Dincolo de chestia cu impozitele, care este de interesul Finanțelor, ticăloșia este mult mai mare decât sumele datorate statului.

Este vorba despre o cumplită încălcare a elementelor norme de cinste, așa cum ne place să credem că ar fi iubite de poporul român.

Adică, niște indivizi tineri scriau ceea ce le cerea un „șef”, care, la rândul său, depindea de Elena Udrea și trebuia să-i apere interesele ei și, până la un anumit moment, ale PDL.

Sunt dispus să cred că „principalii” din PDL nu știau exact despre ce este vorba, decât că este un „serviciu” privat al Elenei Udrea și că doar marele protector al celebrei Elena, Traian Băsescu, știa și se folosea, la rândul lui, de acest serviciu.

De fapt, dacă-mi amintesc bine, încă de la

prima alegere a lui Băsescu în calitate de primar general al Capitalei, el a avut un serviciu personal de publicitate electorală și nu ar fi exclus ca acesta, sau o parte din el, sau tot modelul, să fi fost moștenit de Elena Udrea.

Că Băsescu și Udrea s-au servit de astfel de servicii de intoxicare nu este chiar un secret, doar că abia acum s-a pronunțat Procuratura. Dar nu cumva și Monica Macovei și Klaus Iohannis au apelat la un astfel de sistem în campaniile lor electorale din noiembrie 2014?

Nu cumva tocmai utilizarea unui sistem de spălare a creierilor prin internet și de mobilizare a unor „specialiști” ar putea explica scorurile formidabile obținute de Macovei și Iohannis?

Operațiunea „Salvați politicienii corupți”!

Viorel Sandu

Observăm deja ample eforturi prin care Mafiile politice ale găștilor de partide, au pornit o ofensivă pentru „superimunitatea parlamentară”... Este de-a dreptul imposibil să lăsăm să treacă cu vederea aceste tactici de

reținerea și arestarea preventivă. Concret, pe data de 17 martie, Comisia de regulament a aprobat proiectul de Hotărâre privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților, în care sunt strecurate modificări esențiale privind imunitatea parlamentarilor, declarate neconstituționale încă din 2013 de CCR. Mai mult,

mafiei partidelor politice, noi toți cetățenii cu drept de vot, care i-am votat și i-am trimis acolo, avem dreptul de a le oferi un „Vot de blam” și de a porni o campanie pe internet (tot e la modă!) pentru a boicota astfel de îngrădiri ale Justiției, dar mai ales de a ne uni forțele și de a solicita un nou parlament și o nouă guvernare, curată de această dată, prin alegeri

corupție, dar, în același timp, Guvernul și Parlamentul să funcționeze unitar și să acționeze pentru acoperirea infractorilor politicieni.

Ce credibilitate mai avem noi ca țara europeană când personaje din cadrul instituțiilor cele mai autoritare în stat sunt arestate și puse sub acuzare, fie și temporar? Ce autoritate mai

buie să se simtă mânjit și etichetat drepti corupt atât timp cât acceptă tacit și unitar colegi corupți, de nivelul penalului, folosindu-se de funcțiile din instituțiile statului pentru a-și acoperi delapidările din bugetul aceluiași stat pe care îl reprezintă...

Nu poți sta în aceeași gașcă de infractori, spunând că ești curat și imun, atâta timp cât îi ascunzi și ești solidar cu infractorii!

Nicăieri în lumea civilizată, unde tindem să ajungem, nu se admit asemenea trocuri la nivelul funcțiilor din stat!

Dacă nici acum nu vom fi solidari cu decapitarea mafiei de către Justiție, acesta pe care o avem, atunci să nu ne mai mirăm de etichetarea noastră a tuturor, acolo unde mergem, că suntem o țară de hoți, boschetari și interlopi, indiferent de capacitatea noastră profesională sau intelectuală!

acoperire a infractorilor politicieni și de ascunderea lor în fața justiției. Astfel, deputații au găsit soluția pentru a-și face singuri scut în fața legii.

Câteva propuneri de modificare a Regulamentului Camerei Deputaților, ieșite din comisia de regulament și urmând a intra la vot final, le creează o superimunitate în fața legii atunci când procurorii solicită

forma modificată acum este identică cu cea respinsă de către judecătorii constituționali (conform sursei, „Gândul”).

Prin urmare avem de-a face cu o încercare disperată de a se acoperi și a se ascunde unii pe alții, după ce s-au înfruptat din banii noștri ai tuturor!

La această tentativă de obținere a „Superimunității” din partea

parlamentare anticipate unde politicienii corupți sau cu dosare penale să nu mai aibă acces.

Să ne unim așadar forțele, așa cum s-a procedat și la alegerile prezidențiale și să cerem președintelui țării începerea procedurii de dizolvare a Parlamentului. Este inadmisibil pentru noi ca țară să avem atâția politicieni arestați pentru fapte de

poate avea un Guvern cu miniștri corupți sau acuzați de fapte de corupție?

Ce credibilitate mai poate avea chiar Președintele Țării, dacă acceptă și tolerează astfel de compromisuri, inadmisibile în oricare dintre țările civilizate și cu o democrație funcțională?

Indiferent cum privim lucrurile, orice politician din oricare partid tre-

Un cârlan prea repede „trecut” ...

Cezar
A. Mihalache

Am putea spune, simplu: „Un derbedeu!”. Și ar trebui să închidem televizorul. Treaba e că „derbedeu” ăsta era cât pe ce să ajungă președintele țării. Funcție în care e clar că nu s-ar fi limitat doar la țățismele lui de prostonac (ăsta prostonac, tovarășe Iliescu!). Și atunci să fii văzut expozeu de baron! Că, dacă PSD-ul are cu adevărat o supărare, nu e nicidecum aceea că nu a ajuns Victor Viorel președinte, ci faptul că nu a capitalizat un baronaș în funcția supremă!

Și nu trebuie să ne imaginăm că nesimțirile lui Victor sunt frustrări de cârlan ratat! Nicidecum, căci, și mai agârț, era la fel de derbedeu. Dar fiind mai tânăr, părea doar un rebel. De acum, însă, maturizarea lui întârziată se transformă într-o urâtenie („political correct”!) răvășitoare. Iar replicile de țopârlan încep să-i contureze meschinăria, nesimțirea și grobianismul sec. Iar singura lui evoluție este în propria-i urâtenie, dintr-un cârlan derbedeu cârlan transformându-se într-un mitocan îmbătrinit

prea devreme, care confundă „reșaparea” de la Consiliul Național al PSD-ului cu votul a milioane de români.

Și devine atât de incert viitorul! Unul în care acest plagiator rămâne cocoțat în fotoliul de la Palatul Victoria. Unul în care, derbedeu politic fiind,

preajma unei femei. Ar putea fi și o jurnalistă ori o „Fă, Pană!”, ar putea fi și o feministă prea vitroliantă din opoziția lipsită de bărbăție...

Până atunci, Victor Ponta exersează! Cu „selecția” interlocutorilor. A început cu jurnaliștii. Căror le-a cerut de la obraz bon fiscal dacă vor să mai

vorbească!

Și totuși, nu ar trebui ca Parchetul să trateze „cazul” (deja patologic!) Victor Viorel prin ocaua măsurii „firii cea răzbunătoare”?! Să considere solicitarea lui Ponta posibil șantaj! Că doar e înalt funcționar și tocmai a cerut bacsis, fie și cu bon fiscal, pentru dreptul

începe să-l sfideze și pe actualul șef al statului. Unul în care își va găsi, cât de curând, următoarea victimă pentru epatarea misoginismului lui provincial, femeia de care să se ia pentru a putea dovedi, în singurul fel posibil!, că este BĂRBAT în stat! O „Robertă” sau o „Elenă” de care se va folosi pentru a se șterge la bot de mizeriile pe care le debitează când se află în

primească răspunsuri de la el, cel închipuit pe post de valoare supremă. Deși, pe față, solicitarea lui seamănă a prostituție, dar din aia mai stearpă, în care clientul vrea chitanța înainte pentru ceea ce crede el că poate să presteze. Dar de ce nu ne arată cârlanul megaloman bonurile fiscale de la marea adunarea națională din ziua preaslăvirii vârstei lui de cârmaci? Și apoi să mai

muritorilor de a-l auzi grăind?!

Apoi, dama politică „Viorela” a dat înapoi. Nu a recunoscut că a greșit, ci doar că a fost puțin supărat! Și ce tragic trebuie să fie că de prostie nu se poate scăpa printr-o ordonanță de urgență! Nu-i așa, Victor Viorel?

Oricum, e tot mai clar că ne-a trecut glonțul pe la ureche! Că dacă ieșea

Marele Urs Răsăritean (fabulă și tabulă!)

Dominic
Diamant

Mai marele Urs Răsăritean suferind de inextricabile afecțiuni genetice, care, de-a lungul vremii, s-a obișnuit să-și savureze bunătățile luate cu japca, după ce și-a pus etichete pe tot ce i-a poftit inima, trece astăzi prin momente destul de critice și alarmante.

După nenumăratele sale bătălii cu cine au poftit mușchii lui, în nesățioasa-i poftă de extindere pentru supremația în obținerea resurselor de miere, uriașul a fost pus cu botul pe labe, și, grav rănit de opoziția uniți, își linge rănilor în sângerate, mormăindu-și belicos adâncă frustrare. Poate că niciodată, în lunga și prodigioasa-i istorie, uriașul nu a suportat atâta umilință și rușine și nu concepe, în grandomania lui ancestrală, că ar putea să renunțe la nenumăratele sale privilegii dobândite prin jaf sălbatic și distrugere oarbă.

Pusă la respect de Comunitatea (unea) Codrului Planetar și fiind nevoită să-și refacă forțele în propriul bârlog, primejdioasa

fiară se dă de ceasul morții și scoate urlete guturale de obidă și amenințare, împrôșcând zărilor cu băloșeniile-i puturoase, urât mirositoare.

Întreaga faună a co-

un pol la altul și nu mai încetează.

Prin părțile noastre, atât de greu încercate în decursul istoriei, și aflate în proximitatea fiarei, i se simte chiar răsuflarea, care,

vreme, nori negri siberieni se abat asupra acestui țărâm iar icnetele fiarei rănite sunt tot mai puternice și amenințătoare. Multe din vietățile pădurii tremură și

drului e alertată și stă cu ochii pe mastodontul rănit, dornic de răzbunare și veșnic însetat după deliciale mierii pierdute. Fauna mărunță, necunoscând puterea lighioanei dar și gravitatea afecțiunii prădătorului, e chiar angoasată de această problematică și nedorită situație și dă semnale de insomniacă neliniște. Urletele fiarei, împrăștiate în eter, cutremură bagdadia de la

multora le produce fiori reci în ceafă și pe șira spinării. Întrucât, în lunga și nedorita coabitare, apele s-au tulburat, lucrurile s-au amestecat atât de mult și păgubitor, încât e greu să mai distingă cu claritate încotro bate vântul. S-ar putea crede, și nu fără temeii, că prădătorul a făcut pui pe aici, care doar complică lucrurile și măresc neliniștea

Ba, se poate ușor constata că, în ultima

nu-și mai găsesc somnul. Iar prea puținele curajoase care-și fac auzit glasul sunt privite cu și mai multă frustrare și agresivitate.

Carevasăzică pace sub măslini nu poate să fie. Sub platoșa acordurilor sforăitoare de susținere și menținere a păcii se zvârcolește, veșnic neîmpăcată, sabia războiului.

Marele Urs Răsăritean, atins dureros în

președinte era grav. Mai ales că un asemenea tupeu la nivel înalt nu s-a mai văzut! S-au mai văzut premieri hoți și mincinoși, dar într-o asemenea măsură de depravare, nu! Bine totuși că și-a ales cumva meseria potrivită... Căci oare ce ar fi fost oare să-l fi avut pe Viorel pe post de chirurg?! Că asta scotea tot din bolnav și, după ce vedea că i-a murit pacientul pe targa importată de tata-socru din China, băga repede mațele înapoi în mort și spunea că nu a fost el.

Și să fie oare o întâmplare că se tot fac descinderi pe la spitalele de nebuni? Nu cumva le vor închise înainte să ne dăm seama cum se cheamă de fapt tupeul de care suferă Viorela și toți ceilalți „doreli” politici între dedublările lor? Și apropo de „debășificare”... Poate că, de fapt, a venit vremea „depontaminării”... Măcar la asta să ne folosească soluția nemțească... De o fi „nemțească” și nu apă chioară turnată din carafa Grivco!

onoarea și amorul său propriu, chiar de-ar trebui să moară, nu se predă. El nu cunoaște alte reguli decât legea suverană a forței discreționare care dintotdeauna i-a adus atâtea satisfacții și binemeritate privilegii.

Prioritatea momentului este vigilența ascuțită, amușinarea și pândă reciprocă, gata oricând de o nouă și nimicitoare confruntare. Să piară lumea, Marele Urs să trăiască! Numai că repetatele și îndelungatele experiențe trăite au făcut ca imunitatea Codrului Planetar să se amelioreze și acesta să nu mai tremure la orice flatulație zgomotoasă a Ursului. Comunitatea e trează și pregătită în orice moment să-l reducă la tăcere și să-l determine să se împace cu existența în propriul areal, suficient și corespunzător.

Și-uite-așa precum v-am spus, e ușor de presupus c-aude și domnul Urs.